

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **Orlická kapitálová společnost, s. r. o.**, se sídlem Mírová 1537, Rychnov nad Kněžnou, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Horova 17, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2007, č. j. 2107/07-1500-607686, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 3. 2010, č. j. 31 Ca 211/2008 – 122,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobci se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, jímž bylo zrušeno jeho výše uvedené rozhodnutí a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 13. 10. 2006, č. j. 45380/06/253922/7098, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru téhož finančního úřadu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 42927/05/253922/8123, jímž mu byla vyměřena daň z příjmů právnických osob za rok 2002 ve výši 3 543 920 Kč.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Úvodem kasační stížnosti podotýká,

že jednatel společnosti Orlická kapitálová společnost, s. r. o., sdělil správci daně korespondenční adresu odlišnou od adresy sídla této společnosti, a sice pražskou adresu společnosti Esprit, a. s., v níž je předsedou představenstva. Správce daně byl za dané situace povinen doručovat žalobci na tuto korespondenční adresu. Krajský soud v napadeném rozsudku vycházel z tvrzení jednatele, že si doručovanou písemnost nemohl vyzvednout, protože se ve dnech 1. 10. až 20. 10. 2005 na korespondenční adrese nezdržoval. Toto tvrzení je však podle stěžovatele nepravdivé, neboť minimálně ve dnech 4. 10., 10. 10. a 11. 10. 2005 byl jmenovaný v Praze. Stěžovatel rovněž polemizuje s krajským soudem, jenž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2003, č. j. 6 Afs 3/2003 – 20, a uvádí, že v této věci se jednalo o doručování do sídla právnické osoby, přičemž nebylo zkoumáno, zda se adresát v místě doručení zdržoval, a námitka žalobce, že tomu tak nebylo, byla soudem vnímána jako účelová. Z toho důvodu považuje stěžovatel odkaz na citované rozhodnutí za nepřípadný. Sám naopak odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 9 Afs 76/2009 – 62, v němž byl v případě tzv. náhradního doručení výzvy k zaplacení soudního poplatku vysloven závěr, že je věcí právnické osoby zajistit, aby jí bylo možné poštovní zásilky doručit. Konečně stěžovatel poukazuje též na to, že žalobce převzal zprávu o daňové kontrole, č. j. 31152/05/253932/2870, z jejíhož textu bylo zřejmé, že mu bude doručen dodatečný platební výměr vydaný na základě výsledků této daňové kontroly.

Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalobce svého práva vyjádřit se k podané kasační stížnosti nevyužil.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Kasační stížnost je dle § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zásadně přípustná, s výjimkou případů taxativně vypočtených v § 104 s. ř. s., pokud splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.).

V daném případě je třeba se zabývat tím, zda kasační stížnost není nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť jí je napadeno rozhodnutí krajského soudu, jímž tento rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. Výjimkou z této výluky je situace, kdy je kasační stížností namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, což zde namítáno není. Přesto však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o přípustnosti kasační stížnosti. Ve svém předcházejícím zrušujícím rozsudku ze dne 6. 11. 2008, č. j. 2 Afs 89/2008 - 86, totiž sice zaujal právní názor k podmínkám doručování, ovšem současně označil skutkový stav za nedostatečně zjištěný a krajský soud v dalším řízení doplnil dokazování. Smyslem výluky podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je pouze to, aby se Nejvyšší správní soud opakovaně nezabýval věcí, v níž již vyslovil právní názor, který byl pro krajský soud podle § 110 odst. 3 s. ř. s. závazný. Taková situace nenastala právě proto, že podkladem pro právní závěry je zde jiný, doplněný, skutkový stav.

V projednávané věci jsou tedy zákonné náležitosti i procesní podmínky splněny a kasační stížnost je proto přípustná.

Z předloženého spisového materiálu zdejší soud zjišťuje následující relevantní skutečnosti.

Finanční úřad v Rychnově nad Kněžnou žalobci na základě výsledků daňové kontroly vyměřil shora uvedeným dodatečným platebním výměrem daň z příjmů právnických osob za rok 2002. Odvolání žalobce proti tomuto platebnímu výměru finanční úřad zamítl pro opožděnost a stěžovatel dospěl k závěru, že se o opožděné odvolání skutečně jednalo. Vycházel přitom ze skutečnosti, že při daňové kontrole žalobce nesdělil finančnímu úřadu, že by byl v řízení někým zastoupen a jeho jednatel uvedl adresu pro doručování Sokolovská 49, 186 00 Praha 8 – Karlín; na ní pak byly doručovány veškeré písemnosti, z nichž některé byly a některé nebyly převzaty. Předmětný platební výměr nebyl převzat, písemnost byla uložena na poště a vrácena správci daně. Podle § 17 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) byl platební výměr doručen fikcí dnem 20. 10. 2005 (posledním dnem uložení na poště) a právní moci nabyl dne 21. 11. 2005. Odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru bylo správci daně doručeno dne 23. 8. 2006 a správce daně je rozhodnutím ze dne 13. 10. 2006 zamítl. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání postavené na tvrzení, že správce daně nezjišťoval, zda se daňový subjekt na sdělené adrese zdržoval a z opakovaného neúspěchu při doručování měl dovodit, že je třeba doručit veřejnou vyhláškou. Stěžovatel při jeho posouzení vycházel z toho, že správce daně postupoval při doručování na základě skutečností sdělených daňovým subjektem (když jednatel daňového subjektu výslovně sdělil adresu odlišnou od sídla společnosti). Doručení dodatečného platebního výměru žalovaný označil za odpovídající zákonu, podané odvolání proti němu za opožděné a jeho zamítnutí za důvodné.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, v níž především namítal, že se na adrese prokazatelně nezdržoval v době od 1. 10. do 20. 10. 2005, kdy byl na dovolené, a že při opakovaném neúspěšném doručování měl správce daně postupovat podle § 19 odst. 1 daňového řádu, a pokud tak neučinil, nebyl dodatečný platební výměr řádně doručen.

Krajský soud rozsudkem ze dne 24. 4. 2008, č. j. 31 Ca 49/2007 – 49, žalobci vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Při posouzení věci vycházel ze zásady, že doručení písemností daňovému subjektu podle § 31 odst. 8 písm. a) daňového řádu prokazuje správce daně, přičemž podle písm. b) prokazuje i podmínky pro dodržení fikce. Doručuje se zpravidla poštou, a pokud nejsou o doručení pochybnosti, je dokladem o doručení řádně vyplněná doručenka. Při doručení fikcí, ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 23/2003, musí být striktně dbáno na dodržení zákonných podmínek. V daném případě na doručence byl uveden záznam „adresát nezastižen“ a „nevyzvednuto“; žalobce přitom tvrdil, že se v době doručení na dané adrese nezdržoval. Žalobce tak údaje uvedené na doručence zpochybnil už v odvolání. Nic na tom neměnila skutečnost, že nezajistil po dobu nepřítomnosti dosílku do místa přechodného pobytu či přebírání pošty jinou osobou.

Tento rozsudek byl v kasačním řízení zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2008, č. j. 2 Afs 89/2008 – 86, a věc byla vrácena krajskému soudu

k dalšímu řízení. Zdejší soud se v označeném rozsudku zabýval především tím, zda je v případě právnické osoby možné uvažovat o tom, že se v místě doručení nezdržuje. V této souvislosti odkázal na rozsudek ze dne 27. 5. 2003, č. j. 6 Afs 3/2003 – 20, podle kterého se právnická osoba v místě doručování nezdržuje, jestliže na adrese sídla, případně na adrese, kterou soudu sdělila, nebyl zastižen nikdo, kdo by byl oprávněn písemnost převzít a právnická osoba v místě doručování nevyvíjí podnikatelskou či jinou činnost prostřednictvím svých zaměstnanců či jiných osob. Kumulativně se tedy předpokládá nevyvíjení podnikatelské či jiné činnosti právnickou osobou na dané adrese a současně nepřítomnost osoby oprávněné za právnickou osobu přebírat zásilky. V daném případě však soud dospěl k závěru, že naplnění těchto podmínek nebylo zjištěno. Pouhá skutečnost, že měl žalobce v době doručování předmětné zásilky dovolenou, nebyla dostatečným důvodem k vyloučení fikce doručení. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že krajský soud vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

Po vrácení věci krajskému soudu Nejvyšším správním soudem žalobce dne 18. 12. 2008 doplnil žalobu o tvrzení, že v jeho případě byly splněny obě podmínky plynoucí z Nejvyšším správním soudem citovaného rozsudku ze dne 27. 5. 2003, č. j. 6 Afs 3/2003 – 20. Na adrese pro doručování se nenacházela provozovna žalobce, v níž by vyvíjel podnikatelskou činnost, a jednatel žalobce se na této adrese pouze občas zdržoval, neboť zde sídlila jiná společnost, v níž byl statutárním orgánem. K prokázání těchto tvrzení navrhl vyslechnout JUDr. Jiřího Hartmanna, jednatele společnosti U červené hvězdy, s. r. o., která byla vlastníkem předmětné nemovitosti. Jedinou osobou oprávněnou přijímat zásilky byl jednatel žalobce, který však nebyl na uvedené adrese v rozhodnou dobu přítomen.

Dne 18. 3. 2010 se v dané věci konalo jednání, k němuž byli jako svědci předvoláni jednatel žalobce Ing. Tomáš Vych a JUDr. Jiří Hartmann. Posléze jmenovaný se dne 24. 2. 2010 z účasti na jednání omluvil. Jednatel k věci uvedl, že se na korespondenční adrese nezdržoval nepřetržitě. Na této adrese mu po dohodě s poštovní doručovatelkou byly písemnosti pro žalobce i společnost Esprit, a. s., doručovány do schránky společnosti Esprit, a. s. Jednatel připustil, že byl v říjnu 2005 několik dní v Praze, avšak nikoliv na uvedené adrese. Vyjádřil se rovněž k předložené listině vydané Všeobecnou zdravotní pojišťovnou, podle které se měl ve dnech 10. 10. a 11. 10. 2005 podrobit ošetření zubním lékařem MUDr. M. v jeho pražské ordinaci, a to v tom smyslu, že si na tato ošetření již nepamatuje. K dotazu soudu poté jednatel žalobce i pověřený zaměstnanec stěžovatele uvedli, že nemají žádné další návrhy na doplnění dokazování.

Krajský soud napadeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle krajského soudu bylo z výpovědi jednatele a ze sdělení dožádaného Finančního úřadu pro Prahu 8 ze dne 25. 9. 2006 založeného ve správním spise zjištěno, že se na dané adrese nezdržovali zaměstnanci žalobce, nenacházela se zde jeho provozovna či kancelář, nýbrž pouze poštovní schránka společnosti Esprit, a. s., na níž byl uveden též název žalobce. Bylo tedy prokázáno, že na této adrese žalobce nevyvíjel podnikatelskou či jinou činnost a že zde v rozhodnou dobu nebyl zastižen nikdo, kdo by byl oprávněn písemnost převzít. Podmínky fikce doručení tedy dle krajského soudu naplněny nebyly a správce daně i žalovaný proto postupovali nesprávně, pokud považovali odvolání proti platebnímu výměru za opožděné.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Z obsahu kasační stížnosti je patrné, že stěžovatel namítá nesprávné posouzení právní otázky naplnění předpokladů pro nastoupení fikce doručení podle § 17 odst. 5 daňového řádu.

Toto ustanovení ve znění účinném do 30. 6. 2006 stanoví: „*Nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastižen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, uloží doručovatel písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a příjemce o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si příjemce písemnost do patnácti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se příjemce o uložení nedozvěděl.*“

Nejvyšší správní soud se již dříve vyslovil v tom smyslu, že správce daně nese podle § 31 odst. 8 písm. a) a b) daňového řádu ve spojení s citovaným § 17 odst. 5 tohoto zákona důkazní břemeno ohledně prokázání skutečnosti, že písemnost doručovaná daňovému subjektu mu také byla fakticky doručena, nebo že byla doručena nikoli fakticky, nýbrž náhradním způsobem (tzv. fikcí) za splnění striktních zákonných podmínek. Správce daně proto nese důkazní břemeno ve vztahu ke všem skutkovým podmínkám, jež musí být splněny v případě, že má být adresátu doručeno fikcí (srov. např. rozsudky ze dne 27. 4. 2006, č. j. 2 Afs 158/2005 - 82, publ. pod č. 1327/2007 Sb. NSS, a ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Afs 5/2009 – 81, dostupný na www.nssoud.cz).

Klíčovou otázkou je v nyní projednávané věci to, zda se žalobce zdržoval na adrese Sokolovská 49, Praha 8 - Karlín, kam mu bylo na základě jeho vlastní žádosti správcem daně doručováno. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 6. 11. 2008, jímž bylo vyhověno předchozí kasační stížnosti stěžovatele v téže věci, zabýval v obecné rovině tím, za jakých podmínek lze dospět k závěru, že se právnická osoba na adrese, na níž je jí doručováno, nezdržuje. Takový závěr lze učinit v případě kumulativního splnění těchto podmínek: 1) na adrese sídla, případně na adrese, kterou právnická osoba soudu sdělila, nebyl zastižen nikdo, kdo by byl oprávněn písemnost převzít, 2) právnická osoba v místě doručování nevyvíjí podnikatelskou či jinou činnost prostřednictvím svých zaměstnanců či jiných osob. Přitom soud poukázal na to, že podle § 17 odst. 9 daňového řádu se: „*písemnosti určené právnickým osobám doručují pracovníkům oprávněným za tyto příjemce přijímat písemnosti. Není-li jich, doručuje se písemnost, která je určena do vlastních rukou, tomu, kdo je oprávněn za příjemce jednat, ostatní písemnosti kterémukoliv jejich pracovníku, který písemnost přijme. Stejně se postupuje, ustanovil-li si příjemce u pošty osobu k přijímání docházejících zásilek*“. Z důvodu nedostatečného objasnění naplnění výše uvedených podmínek bylo rozhodnutí krajského soudu zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Při posouzení podmínky, zda v místě doručování žalobce vykonával podnikatelskou činnost, vycházel krajský soud v novém řízení jednak z vlastní výpovědi jednatele, který uvedl, že činnost společnosti spočívala v obchodování s cennými papíry, a že tuto činnost vykonával osobně v místě svého bydliště. Jednak vycházel ze sdělení

dožádaného Finančního úřadu pro Prahu 8 ze dne 25. 9. 2006, jenž na základě místního šetření ze dne 7. 9. 2006 uvedl, že se na dané adrese nenachází kancelář žalobce ani společnosti Esprit, a. s., nýbrž pouze poštovní schránka posléze uvedeného subjektu. Na budově nemá žalobce ani jeho jednatel žádné označení ani zvonek. Krajský soud proto dospěl k závěru, že žalobce na této adrese podnikatelskou činnost nevykonává. Zjištění dožádaného finančního úřadu nebyla stěžovatelem v řízení před krajským soudem zpochybněna a proti závěrům soudu ohledně této podmínky stěžovatel v kasační stížnost ničeho konkrétního nenamítá.

Rozhodující je proto posouzení druhé z uvedených podmínek, tedy toho, zda bylo možné v rozhodnou dobu předat doručovanou písemnost osobě oprávněné k jejímu převzetí ve smyslu § 17 odst. 9 daňového řádu. Stěžovatel však v průběhu prvostupňového řízení ani v kasační stížnosti neprokázal a ostatně ani netvrdil, že by se na dané adrese zdržovali zaměstnanci žalobce či jiné osoby, které by byly oprávněny k přijetí doručované zásilky. Závěru o nepřítomnosti takových osob svědčí rovněž zjištění dožádaného správce daně o neexistenci kanceláře nebo jiných prostor žalobce na této adrese.

Pokud jde o přítomnost jednatele, z jeho vlastního vyjádření vyplynulo, že v době od 1. 10. do 20. 10. 2005 trávil dovolenou v Orlických horách. Stěžovatel toto tvrzení považuje za nepravdivé, neboť bylo prokázáno, že byl jmenovaný ve dnech 4. 10., 10. 10. a 11. 10. 2005 v Praze. Svou přítomnost v Praze jednatel výslovně nepopíral. Z této skutečnosti pak stěžovatel patrně dovozuje, že nebylo možné uvažovat o nezdržování se žalobce na dané adrese, neboť si měl jednatel v době své přítomnosti v Praze ověřit, zda mu nebylo správcem daně doručováno. V tomto smyslu argumentuje rozsudkem z 13. 8. 2009, č. j. 9 Afs 76/2009 – 62, dostupným na www.nssoud.cz., v němž zdejší soud, v případě náhradního doručení výzvy k zaplacení soudního poplatku právnické osobě podle § 47 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), ve znění účinném do 30. 6. 2009, uvedl: „*Nepřítomnost statutárního zástupce, případně jiné osoby oprávněné k převzetí písemnosti dle § 21 a § 47 odst. 2 o. s. ř., v místě, které právnická osoba označila jako adresu pro doručování, tak nezpochybňuje zákonnost doručení písemnosti náhradním způsobem a s uložením písemnosti jsou v takovém případě vždy spojeny účinky doručení tzv. fikcí.*“ Podle soudu „*[b]ylo tedy záležitostí vnitřní organizace stěžovatele, aby svůj chod v průběhu nepřítomnosti osoby oprávněné za ni přebírat poštovní zásilky zajistil tak, aby bylo možné mu poštovní zásilky doručovat*“.

Nejvyšší správní soud však podotýká, že k uvedenému závěru dospěl z toho důvodu, že tehdejší právní úprava obsažená v občanském soudním řádu neumožňovala právnické osobě namítat neúčinnost doručení fikcí, bylo-li jí doručováno na adresu, kterou soudu sama sdělila. Soud v citovaném rozhodnutí výslovně uvedl: „*Tento závěr vyplývá z ustanovení § 47 odst. 4 a 5 o. s. ř., které stanoví možnost vyvrácení fikce doručení v taxativně stanovených případech. Tato možnost (za splnění dalších zákonem stanovených podmínek) je výslovně určena pouze pro případy, kdy je právnické osobě doručováno na adresu sídla zapsaného v obchodním nebo jiném veřejném rejstříku či na adresu skutečného sídla. Jak je výše uvedeno, v § 47 odst. 1 o. s. ř. jsou rozlišeny adresy, na které lze doručovat právnické osobě, tj. 1) adresa sídla zapsaného do obchodního nebo jiného veřejného rejstříku; 2) adresa, kde právnická osoba skutečně sídlí; 3) jiná adresa, na kterou právnická osoba požádala doručovat (tzv. adresa pro doručování). Pokud zákonodárce explicitně v § 47 odst. 4 a 5 o. s. ř. omezil možnost označení doručení uložením za neúčinné pouze pro případy, kdy se doručuje na adresy ad 1) a ad*

2); pak je „a contrario“ zřejmé, že tak nelze postupovat v případě adresy pro doručování, pro kterou tak zákon nestanovil.“

V nyní projednávané věci správce daně postupoval při doručení platebního výměru nikoliv podle občanského soudního řádu, nýbrž podle daňového řádu, který v tomto smyslu nerozlišuje, zda bylo právnické osobě doručováno v místě jejího sídla zapsaného v obchodním rejstříku, v místě jejího skutečného sídla, či na adrese, kterou právnická osoba správci daně sdělila jako adresu pro doručování. Závěry plynoucí z výše uvedeného judikátu proto nelze k nyní projednávané věci vztáhnout.

Tato podmínka by tak byla naplněna pouze tehdy, pokud by bylo prokázáno, že byl v rozhodné době na dané adrese přítomen buď jednatel žalobce osobně, nebo jeho zaměstnanec či jiná osoba oprávněná k převzetí zásilky podle § 17 odst. 9 daňového řádu. Tyto skutečnosti však stěžovatel v řízení před krajským soudem neprokázal, ačkoliv měl možnost uplatnit svá tvrzení a navrhnout důkazy k jejich prokázání, a to i během ústního jednání, při kterém naopak k dotazu soudu uvedl, že nemá žádné další návrhy na doplnění dokazování.

Nejvyšší správní soud dospívá na základě výše uvedeného k závěru, že v projednávané věci nebylo prokázáno, že by se žalobce v době, kdy mu byl správcem daně doručován předmětný dodatečný platební výměr, zdržoval na adrese pro doručování, pročež nebyla splněna jedna ze zákonných podmínek pro doručení fikcí podle § 17 odst. 5 daňového řádu. Doručení této písemnosti bylo proto neúčinné.

Krajský soud správně posoudil rozhodnou právní otázku a tvrzená kasační námitka podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyla naplněna.

Na základě všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a úspěšnému žalobci náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalobci právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu